

اکران خصوصی فیلم «ضربه فنی» با حضور وزیر آموزش و پرورش

«ضربه فنی» جدیدترین فیلم سینمایی کانون با حضور وزیر آموزش و پرورش و مسئولان کانون پرورش فکری کودکان و نوجوانان و این وزارتخانه اکران شد.

به گزارش اداره کل روابط عمومی و امور بین‌الملل، شامگاه روز چهارشنبه ۱۹ دی اولین اکران خصوصی این فیلم با حضور سیدمحمد بطحایی وزیر آموزش و پرورش، فاضل نظری مدیرعامل کانون پرورش فکری کودکان و نوجوانان، معاونان و مدیران این مجموعه در مرکز آفرینش‌های فرهنگی هنری کانون برگزار شد.

غلامرضا رضانی نویسنده و کارگردان فیلم «ضربه فنی» ضمن معرفی سه نوجوان بازیگر این فیلم سیاوش اسدیور، علی ملکبان و متین جان‌چانه گفت: این نوجوانان و بقیه دوستانشان که اولین حضورشان را به عنوان بازیگر در فیلم «ضربه فنی» تجربه کردند، قهرمانان و

ورزش‌کاران تکواندو در سطح کشوری، آسیایی و بین‌المللی هستند. او همچنین افزود: این

نوجوانان به لحاظ فنی، اخلاقی و تئوریک کمک زیادی به من کردند. این هنرمند در ادامه با اشاره به این که سال ۱۳۵۴ فیلم‌سازی را از کانون آغاز کرده است، افزود: در دنیای امروز کودکان و نوجوانان از فضا سریع تأثیر می‌پذیرند که این فضا گاهی مجازی و گاهی دنیای حقیقی است. او اضافه کرد: نکته‌های برجسته‌ای که از دنیای کودکی و نوجوانی خردمان به یاد می‌آوریم متأثر از فضای تصویری و نمایشی است که در آن دوران دیدیم و در واقع چیزی که روی کودک و نوجوان اثر می‌گذارد، تا آخر عمر با او خواهد بود. رضانی با اشاره به این که تلاش کردیم این فیلم به شکلی طراحی شود که بتواند با نوجوانان ارتباط برقرار کند، اضافه کرد: فیلم «ضربه فنی» دنیای کودکان و نوجوانان امروزی را نشان می‌دهد که می‌خواهند همه چیز را با دنیای پرسرعت مجازی و دنیای عجیب و غریب

فیلم‌های پر از تخیل مقایسه کنند. به گفته کارگردان فیلم «ضربه فنی» اگر پس از تماشای این فیلم، تماشاگر کوچک‌ترین مساله آن را که دوستی است، دریافت کند برای من و مسئولان کانون دست‌آورد بزرگی خواهد بود. این هنرمند یادآور شد: یکی از افتخارات من پس از سال‌ها حضور در کانون آشنا شدن با مدیریت جدید این مجموعه است. این مسئولان نگاه نوینی به سینمای کانون دارند. او ادامه داد: سال‌ها دوست داشتم فیلمی را بسازم که کلیشه‌های قبلی در آن تکرار نشود و کاری انجام دهم که فصل شروع و آغازین سینمای کانون شود و سینمای کانون به پایگاه و تکیه‌گاه اصلی سینمای کودک و نوجوان ایران تبدیل شود. رضانی در ادامه سخنانش با بیان این که باید نسبت به کودکان و نوجوانان سرزمین‌مان احساس مسئولیت کنیم، تأکید کرد: وزیر

آموزش و پرورش و مدیریت جدید کانون کمک کنند تا این شکل از سینما ادامه پیدا کند چراکه سینمای کودک و نوجوان چشمش به کانون پرورش فکری کودکان و نوجوانان است. کارگردان فیلم «ضربه فنی» در پایان سخنانش از وزیر آموزش و پرورش خواست که از این فیلم حمایت کند تا همه نوجوانان سراسر کشور بتوانند آن را تماشا کنند. گفتنی است «ضربه فنی» در سی‌ویکمین جشنواره فیلم‌های کودکان و نوجوانان اصفهان چهار پروانه زرین، یک تندیس و یک لوح قدردانی این رویداد هنری را از آن خود کرد. اجرای دو سرود از سوی گروه هم‌خوانی آفرینش اعضای مراکز کانون پرورش فکری کودکان و نوجوانان با شعری از سودابه امینی و آهنگ‌سازی سهیل مطیعا برای میهمانان، بخشی از برنامه‌های این شب بود.

تیم کانون یزد در مسابقات جهانی روبوکاپ؛

نجات‌دهنده سیاه به حمایت نیاز دارد

ما از آن استفاده می‌کنیم در شهرک صنعتی یزد واقع شده است و در نتیجه دسترسی ما به قطعات بسیار آسان است. همه این عوامل در کنار اعتقاد مدیران و کارشناسان کانون و حمایت خانواده‌ی بچه‌ها دست‌به‌دست هم داده است تا رباتیک کانون استان یزد پیش‌رفت بسیار خوبی داشته باشد.

همین‌جا باید بگویم که کانون استان یزد برای تأمین طرح درس، آموزش و پیگیری فعالیت رباتیک برای اجرای یک‌سان و یک پارچه‌ی آن در دیگر استان‌های کشور اعلام آمادگی می‌کند. پایه‌ی علم رباتیک بر اساس خلایق است و این ویژگی اساس تمام فعالیت‌های کانون است. برای کودکان و نوجوانان چیزی جذاب‌تر از این نیست که به دست‌ساخته‌ی خودشان جان بدهند تا حرکت کند و کار انجام بدهد.

اما سوال بعدی را بهتر است از مربی تیم نجات‌دهنده سیاه داشته‌باشیم. از کجا شروع کردید؟

من سید علی محمد منصور، مربی رباتیک کانون استان یزد هستم و دو سال است که در این حوزه با کانون استان هم‌کاری می‌کنم. ما ابتدا بچه‌ها را برای سه حوزه مکانیک، الکترونیک و نرم‌افزار استعدادیابی و تقسیم‌بندی کردیم تا هر کسی در حوزه‌ی موردعلاقه‌اش فعالیت کند. هدفی که ما از ابتدا داشتیم این بود که بچه‌ها باید خودشان ربات را بسازند، نه این‌که مربی برای آن‌ها بسازد. این نکته مهم است، چراکه در بررسی مسابقات رباتیک دانش‌آموزی می‌بینیم که در بسیاری از تیم‌ها مربی رباتی می‌سازد و بچه‌ها صرفاً در آن مسابقه شرکت می‌کنند. باین حال ما طوری برنامه‌ریزی کردیم که بچه‌ها صفر تا صد ربات را خود بسازند و مربی به عنوان مشاور در کنارشان باشد. در نتیجه دو سال با بچه‌ها کار کردیم و در نوروز امسال در مسابقه‌ی ایران‌وپن شرکت کردیم.

دید ما به آن مسابقه بیشتر برای کسب تجربه بود. البته این اولین بار بود که من با این گروه در مسابقه شرکت می‌کردم، اما خود آن‌ها پیش‌تر نیز در مسابقه‌های دیگری حضور پیدا کرده بودند. بعداً این مسابقه، بچه‌ها ربات‌شان را عیب‌یابی کردند و آمادگی مسابقات آسیا اقیانوسیه شدند. خدا را شکر بچه‌ها توانستند در شاخه‌ی فنی این مسابقات مقام اول را به دست بیاورند. هدف شاخه‌ی فنی دقیقاً این بود که بچه‌هایی را انتخاب کند که خود ربات‌شان را ساخته‌اند. در این بخش داران با بچه‌ها مصاحبه می‌کنند و آن‌ها را با سوال‌های فنی به چالش می‌کشند.

به‌طورکلی هدف از برگزاری مسابقات روبوکاپ چیست؟

هدف اصلی مسابقات روبوکاپ این است که تا سال ۲۰۵۰ میلادی یک تیم انسان با یک تیم یادرفته‌ی ربات مسابقه‌ی فوتبال برگزار کنند. قوانین مسابقات روبوکاپ هم بر طبق همین اصل چیده می‌شود و هر سال سعی می‌کنند به این هدف نزدیک‌تر شوند. مسابقات روبوکاپ اصلی هر سال در حدود تیرماه یا مردادماه در یک کشور برگزار می‌شود. برای مثال در سال جاری این مسابقات در کانادا برگزار شده است و در سال بعد در سیدنی استرالیا برگزار خواهد شد. از سال گذشته هم روند جدیدی در این مسابقات به نام مسابقه‌ی آسیا و اقیانوسیه ایجاد شده است. این مسابقات نیز زیر نظر فدراسیون جهانی روبوکاپ برگزار می‌شود و امسال دومین دوره‌ی آن به میزبانی ایران برگزار شده است.

یک‌سری مسابقات دیگر مانند ایران‌وپن هم هست که نقش مسابقات انتخابی را دارند. درواقع کسانی که در این مسابقات آزاد مقام بیاورند می‌توانند در مسابقات جهانی شرکت کنند. درواقع در مسابقات جهانی یا مسابقات آسیا اقیانوسیه هر تیمی را قبول نمی‌کنند، بلکه یک گزارش فنی به همراه سابقه‌ی تیم باید ارسال شود. تیم‌هایی زیادی در این مسابقات ثبت‌نام می‌کنند، اما برای مثال امسال تنها

۲۷ تیم برای شرکت در این دوره از مسابقات پذیرفته شده بودند.

آشنایی با اعضای تیم نجات‌دهنده سیاه مسئول الکترونیک نجات‌دهنده سیاه ابتدا خودت را معرفی کن.

من علی رضا مرادی، سرگروه و مسئول الکترونیک تیم هستم. الان در پایه‌ی یازدهم در حال تحصیل هستم و از کلاس دوم دبستان با کانون آشنا شدم و در فعالیت‌هایی چون کتاب‌خوانی و قصه‌گویی شرکت می‌کردم. از کلاس پنجم دبستان هم با کارگاه رباتیک در کانون آشنا شدم. **چطور شد که به رباتیک علاقه‌مند شدی؟** من و دیگر اعضای تیم به کارهای فنی علاقه‌مندیم و بعد از انجام فعالیت‌های عمومی در کانون به سمت فعالیت رباتیک کشیده شدیم. ادامه‌دار شدن این فعالیت هم در افزایش علاقه‌ی ما تأثیر زیادی داشت. ما بعد از مدتی از طرف کانون به انجمن رباتیک دانشگاه آزاد یزد معرفی شدیم و آزمايشگاه رباتیک دانشگاه آزاد به نوعی تبدیل به کارگاه ما شد. سال‌های گذشته من با دیگر اعضای تیم در مسابقات استانی و کشوری شرکت کرده‌ایم. امسال هم در مسابقه‌ی آسیا و اقیانوسیه در کیش شرکت کردیم که در سطح جهانی برگزار می‌شد. سطح این مسابقات بالاتر بود و در کل مسابقه از ۱۵ کشور جهان شرکت کرده بودند. در لیگ که ما هم جز ایران دو کشور دیگر حضور داشتیم. شرایط به این شکل بود و ما در بخش مصاحبه‌ی فنی با کسب ۹۶ امتیاز از ۱۰۰ امتیاز توانستیم نفر اول شویم.

تفاوت جایزه‌ی اول با جایزه‌ی مصاحبه‌ی فنی در چیست؟

تیمی که در بخش اصلی مقام اول را آورده بود، در بخش مصاحبه‌ی فنی با کسب ۸۸ امتیاز موفق به کسب مقام سوم شد. درواقع بخش تکنیکال چلنج به دنبال سنجش توانایی‌های فردی گروه است و این‌که بفهمند چه قدر از کار توسط خود اعضا انجام شده است. آن‌جا از ما درباره‌ی ساختار فیزیکی، عمل کرد، طراحی و برنامه‌نویسی آن سوال کردند. خوش‌بختانه عمل کرد تیم ما نشان داد که ساخت ربات به دست خودمان بوده و تنها از مربی به عنوان مشاور و راهنما کمک گرفته‌ایم.

ربات‌تان را در چند جمله برای ما معرفی کن.

ربات ما امدادگر دانش‌آموزی است. شرایط مسابقه طوری بود که ربات باید ابتدا از مسیری با موانع مختلف عبور می‌کرد. بعداً این مرحله به اتاق سرخ (Red Room) می‌رسید که چند مصدوم مرده و زنده در آن بود. ربات ما باید مصدوم‌های زنده را تشخیص می‌داد و جمع‌آوری می‌کرد. در مرحله‌ی بعد هم ربات باید مصدوم‌ها را در محوطه‌ی امن تخلیه می‌کرد. ما در این بخش پنجم شدیم، ولی فاصله‌ی امتیازات بسیار کم بود و ما به خاطر دو ایراد

کوچک کمی عقب افتادیم.

برنامه‌ات برای آینده چیست؟ مسئول الکترونیک نجات‌دهنده سیاه ابتدا خودت را معرفی کن.

با شرکت در این مسابقات من تجربه خوبی کسب کرده‌ام. درحال حاضر با کار الکترونیک آشنا هستم و کمی هم برنامه‌نویسی انجام داده‌ام. اگر بتوانم تحصیلم را در دانشگاه در حوزه‌ی نرم‌افزار ادامه خواهم داد و در حوزه‌ی رباتیک هم به برنامه‌نویسی علاقه‌مندم.

در پایان حرفی داری؟

تنها مشکل امسال ما بابت هزینه‌ها بود که به لطف خدا برطرف شد. باین‌حال سال آینده مسابقات جهانی رباتیک در سیدنی برگزار خواهد شد و من فکر می‌کنم ما توانایی فنی و صلاحیت حضور در این مسابقات را داریم، اما اگر مشکلات مالی ما حل نشود نمی‌توانیم در آن شرکت کنیم. بزرگ‌ترین مشکل ما الان نبود حامی است و اگر این مشکل حل شود می‌توانیم قه‌دم‌های بزرگی برداریم.

مسئول مکانیک، طراحی و مونتاژ نجات‌دهنده سیاه

ابنما خودت را معرفی کن و بگو چه طور با کانون و فعالیت رباتیک آشنا شدی.

محمدجواد توکل‌ی هستم و ۱۷ سال دارم. درحال حاضر نیز در هنرستان مکانیک می‌خوانم. من از بچگی عضو کانون بودم و الان نه سال است که رباتیک کار می‌کنم. ابتدا که وارد کانون شدم مدتی در کارگاه‌های مختلف چون سفال‌گری شرکت کردم و بعد هم وارد فعالیت رباتیک شدم. در پروژه‌ی ساخت این ربات هم من در بخش مکانیک، طراحی و مونتاژ مسئولیت داشتم.

کانون چه تأثیری بر تو داشته است؟

من با ده سال پیش خیلی فرق کرده‌ام. به نظر الان خیلی مهربان‌تر شده‌ام. دوستان بیشتری دارم. عشقم به کارهایی که انجام می‌دهم بیشتر شده است و درس‌هایم را بهتر می‌خوانم.

شرکت در این مسابقه بین‌المللی چه حسی داشت؟

وقتی توانستیم در این مسابقه شرکت کنیم خیلی خوش‌حال شدیم. ما به دنبال کسب تجربه بودیم و این مسابقه فرصت بسیار مناسبی برای این کار بود.

روایت برای آینده چیست؟

من دوست دارم رباتیک را تا آخر عمرم ادامه بدهم. از طرفی الان ما می‌خواهیم در مسابقات جهانی روبوکاپ استرالیا شرکت کنیم و خیلی زیاد نیاز به حمایت داریم. درواقع الان تنها مشکل ما حمایت است. البته قرار ما بر این است که در هر صورت کارمان را با همین روحیه ادامه بدهیم، ولی اگر بتوانیم در این مسابقات جهانی شرکت کنیم فکر می‌کنم بتوانیم موفق شویم.

مسئول برنامه‌نویسی نجات‌دهنده سیاه

لطفاً خودت را معرفی کن و بگو چه طور با کانون و فعالیت رباتیک آشنا شدی.

من امیرحسین نصیری‌زاده هستم. از کلاس دوم دبستان در کانون عضو شدم و الان هم در مقطع دهم درس می‌خوانم. حدود هشت سال است که کار رباتیک انجام می‌دهم و در این پروژه برنامه‌نویس تیم بودم.

نظرت درباره‌ی این دوره از مسابقه‌ی آسیا اقیانوسیه که در آن حضور داشتی چیست؟

سطح مسابقات خیلی بود و ما هم واقعاً زحمت کشیدیم. به‌شخصه هر شب تا چهاروپنج صبح مشغول برنامه‌نویسی بودم. در چند سالی که ما داریم با هم کار می‌کنیم، مثل یک خانواده شده‌ایم و این کار برای ما یک دوستی است. ما اصلاً نمی‌توانیم حتی یک روز هم سمت رباتیک نروسیم و حداقل در روز یک ساعت باید برای آن وقت بگذاریم.

برای آینده چه برنامه‌ای داری؟

می‌خواهم برنامه‌نویسی را ادامه بدهم و در دانشگاه کامپیوتر بخوانم. بعداً آن هم هر چه خدا بخواهد همان می‌شود.

فکر می‌کنی کانون چه نقشی در زندگی تو داشته است؟

آتش همین است که من الان دارم برنامه‌نویسی کار می‌کنم. شاید خیلی از دانشجو‌ها هم تسلط و توانایی بچه‌های تیم ما را نداشته باشند. این حاصل تجربه‌ای است که از الکترونیک، برنامه‌نویسی یا مکانیک در کانون کسب کرده‌ایم.

در پایان صحبتی داری؟

مسابقات جهانی استرالیا در شهریور سال آینده برگزار خواهد شد. ما کاملاً امید داریم که بتوانیم در این مسابقات موفق شویم. ولی تنها مشکل ما نبود حامی و کمبود بودجه است.

مسئول طراحی و مکانیک نجات‌دهنده سیاه

خودت را معرفی کن و بگو چه طور با کانون و فعالیت رباتیک آشنا شده‌ای.

من علی سبیلی هستم، ۱۷ سال دارم و کلاس دوم دبیرستان هستم. از آن‌جا که مادرم در کانون پرورش فکری شاغل است، من هم از همان هفت سالگی وارد کانون شدم. در مورد رباتیک هم باید بگویم وقتی که بچه بودم و برای من اسباب‌بازی می‌خریدند، همیشه دوست داشتم داخل آن‌ها را باز کنم. همین شد که به مکانیک علاقه‌مند شدم و در کلاس‌های رباتیک کانون شرکت کردم. در این مسابقات اخیر هم من طراح و مکانیک تیم بودم.

انجام این فعالیت و حضور در کانون چه کمکی به تو کرده است؟

فکر می‌کنم فعالیت‌های کانون به ما خیلی کمک کرده و باعث شده است که از همان بچگی خلایق ما بالا برود. برای مثال کسی که نقاشی می‌کشد فکرش باز می‌شود و می‌تواند به ایده‌هایش شکل بدهد. همین‌که من الان طراحی صنعتی می‌کنم از همان نقاشی‌ها منشأ گرفته است.

می‌خواهی در آینده چه راهی را دنبال کنی؟

من وقتی شروع به کار رباتیک می‌کنم، دوست دارم از صبح که بیدار شدم فقط لپ‌تاپم را بردارم و طراحی کنم. می‌خواهم طراح خیلی خوبی شوم و قدمم این است که ماشین‌آلات صنعتی بزرگ طراحی کنم.

در پایان می‌خواهی نکته‌ای را اضافه کنی؟

کانون از ما خیلی حمایت کرده است، ولی ما الان باید دنبال حامی‌های بیشتری باشیم. ما برای شرکت در مسابقات جهانی نیاز به حامیان قوی داریم، چون هزینه‌ی شرکت در آن بالا است. فکر می‌کنم اگر بتوانیم در این مسابقات شرکت کنیم، قطعاً می‌توانیم رتبه‌ی جهانی هم بیاوریم.